

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Vršovické divadlo MANA uvádí tragickou frašku
Jakuba Jana Korčáka

NOVOLUNÍ

Rozpadající se vztahy
v milostném trojúhelníku,
krize středního věku,
otázky po smyslu života
a odpovědnosti za vlastní
úděl

Hrají

Aleš Procházka, Mirka Pleštilová,
Ivana Wojtylová

výprava Milan David
hudba Zbyněk Matějů
dramaturgie Julek Neumann

režie Jakub J. Korčák

Adresa divadla: Moskevská 34,
Praha-Vršovice
www.vrsovickedivadlo.cz

premiéra

pátek 7.11.
úterý 11.11.
čtvrtek 27.11.

Vážené sestry, vážení bratři, blíží se konec roku, tedy doba, kdy každý z nás bude hodnotit vše, co v uplynulém roce vykonal, co se mu povedlo, co nikoliv. Při tomto hod-

nocení by každý z nás neměl zapomenout na důležitou otázku: Byl jsem také poslušný? Myslím tu poslušnost, která zahrnuje naši službu Bohu, Kristu, církvi a bližním.

Než člověk uvěří, zajímá se jen sám o sebe, případně jen o svou rodinu. Je egocentrický, říká si: „Všechno má přeci sloužit mně, jen já jsem důležitý.“ Na rozdíl od něho ten, kdo uvěřil, si začne všimnout osudů druhých, snaží se o porozumění a přemýšlí o tom, jak by komu pomohl a ulehčil. Ježíš Kristus v evangeliu říká:

„... kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.“ (Mt 20, 26-27)

Až budeme u Božího soudu, nebude se nás Bůh ptát, co jsme udělali pro sebe, jak jsme sami sobě zajistili pohodlí a majetek, ale bude se nás ptát co jsme vykonal pro své bližní, zvláště pro ty, kteří prožívají soužení a nouzi.

„Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ (Mt 25, 35-36)

Cokoli tedy učiníme jednomu ze svých bližních, učiníme to nebeskému Otci, našemu Soudci. K péči o druhé, vyzývá i apoštol Pavel:

„Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův.“ (Ga 6, 2)

Lidé nemocní, staří a opuštění potřebují

zpravidla naši lásku. Tato pomoc se má však vztahovat nejen na hmotné a tělesné potřeby, ale také na duchovní potřeby našich bližních. My, kteří jsme poznali úžasnou sílu víry a Boží lásku, předávejme své svědectví všem, kdo mají otevřené srdce. Neučiníme-li tak, může to mít smutné následky. Svým slovem víry a lásky můžeme člověku zachránit život nynější i věčný. Když budeme zvěstovat unavené, žíznivé a hledající duši evangelium, pak je to ten největší dar, jaký můžeme dát. Vždyť je to úkol uložený Ježíšem Kristem:

„Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1, 7-8)

Přivést člověka k Ježíši Kristu, tak jak to činili apoštolové, to znamená zprostředkovat mu spásu při Posledním soudu a otevřít mu dveře do Božího království. Proto máme ke svědectví využít každé příležitosti a hlásat Slovo Boží ať přijde vhod či nevhod. Bůh nám dal ústa nejenom k obživě a řeči, ale také proto, abychom o něm svědčili:

„Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.“ (1J 5, 10-11)

Sestry a bratři, nezapomeňme, že pomáhat potřebným je nejenom postojem našeho srdce, ale i postojem naší víry. Ježíš učil, že kdo pomáhá trpícím, pomáhá jemu samému. Boj za Krista začíná vítězstvím nad vlastním já. Přeji si, abychom si vždy našli čas na ty, kteří trpí a kterým udělá dobře, navštívíme-li je a spolu s nimi budeme sdílet jejich bolest a trápení.

Oldřich Nováček

MODLITBA SVATÉHO AUGUSTINA (+430 P. K.)

Když hloubám v starostech,
mně pomáhej, Pane!
Když vzdychám a soužím se,
mne pozvedej, Pane!
Když nevím, kudy kam,
ty veď mne, Pane!
Když po širokých cestách světa jdu,
buď se mnou, Pane!

(Confessiones VI,5)

NEDĚLE V LISTOPADU

XXXI. neděle v mezidobí

2. listopadu

Hospodine, ty mě neopouštěj, nevzdaluj se ode mne, můj Bože, na pomoc mi pospěš, Panovníku, moje spáso! (Žalm 38, 22-23)

První čtení: Micheáš 3 5-12

Druhé čtení: 1. Tesalonickým 2, 9-13

Evangelium: Matouš 23, 1-12

První čtení z Písma: Sofonjáš 1, 7.12-18

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 5, 1-11

Evangelium: Matouš 25, 14-30

Poslední neděle po svatém Duchu (Krista Krále)

23. listopadu

V reformačních církvích se tato neděle slaví jako Den Bible.

Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení na věky věků. (Zjevení 5, 12)

První čtení z Písma: Ezechiel 34, 11-16.20b-24

Druhé čtení z Písma: Efezským 1, 15-23

Evangelium: Matouš 25, 31-46

XXXII. neděle v mezidobí

9. listopadu

Jako kadidlo at' míří má modlitba k tobě, Hospodine, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť. (Žalm 141, 2)

První čtení z Písma: Ámos 5, 18-24

Druhé čtení z Písma: 1. Tesalonickým 4, 13-18

Evangelium: Matouš 25, 1-13

I. neděle adventní

30. listopadu

Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. (Žalm 25,4)

První čtení: Izajáš 64,1-9

Druhé čtení: 1. Korintským 1,3-9

Evangelium: Marek 13,24-37

XXXIII. neděle v mezidobí

16. listopadu

To, co s vámi zamýšlím, je výrok Hospodinův, jsou myšlenky o pokoji, nikoli o zlu. Budete ke mně volat a já vás vyslyším. Shromáždím vás ze všech pronárodů a ze všech míst. (Jeremjáš 29, 11.12.14)

Iz 45, 1-6

1Te 1, 1-10

ev. Mt 21, 18-22

PROKLETÝ FÍKOVNÍK

Mám za to, že Matoušovo podání Ježíšova prokletí fíkovníku se do Bible dostalo, aby bylo pošouchnutím všem skeptikům a pochybovačům. Přitom jsou to právě oni, v jejichž rukou se stane toto biblické slovo snadno použitelnou zbraní k útoku na každého, kdo alespoň jednou v životě za něco v modlitbě upřímně prosil a jehož prosba se nevyplnila. „Vidíte,“ říkají pochybovači, „a tady váš spasitel říká – věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit. Buď věříte málo, anebo váš spasitel lže. Pokud v modlitbách nehýbete horami, nezpůsobíte uschnutí fíkovníku, je vaše víra malá, anebo se mýlí ten, kterému věříte. Nemůže přece platit obojí!“ Takto nahlíženo je prokletí fíkovníku z pohledu žité víry nekorektní. Staví věřícího před opakovanou zkušenost, že takto ve světě ani v osobním modlitebním životě nefunguje. Všechny modlitby nebývají vyslyšeny, hory zůstávají na svých místech a fíkovníky zpravidla neusychají na základě slovních podnětů těch, kteří okolo nich procházejí, ať sytí nebo hladoví. Vlastně mě napadá, že i z hlediska ochrany přírody je ten text nekorektní a kování environmentalisté se proti němu musí bouřit stejně vehementně jako řečení skeptici. Ježíš přichází ke stromu, který v danou chvíli nenese ovoce. Je zelený, ale bez plodů. A protože má hlad a ovoce na něm nenalézá, strom prokleje. V tu chvíli fíkovník uschne, říká autor evangelia. Proč se něco takového v Bibli vůbec objevuje?

Ježíš v tom textu na sebe bere podobu zlostného čaroděje, který v okamžiku, kdy nemůže zahnat svůj hlad, vyleje si vztek na nešťastném stromu, který za nic nemohl a provinil se jenom tím, že zrovna neměl ovoce. Strom zahyne z rozmaru kolemjdoucího, takové jednání je podobné jednání toho, který by zelený strom jen tak z rozmaru podřízl pilou nebo podřal sekyrou jenom proto, že má v tu chvíli hlad a na stromě by nebylo žádné ovoce. Těžko by za to sklidil pochvalu. Myslím, že biblický autor své podání Ježíšova prokletí fíkovníku napsal právě pro to, aby nás v něčem popostrčil, aby nás vykolejil z obvyklých rámců uvažování, totiž, že ta proklamovaná „nekorektnost“ je záměrná. Srovnáním podání příběhu o fíkovníku v jednotlivých evangeliích zjišťujeme, že se nachází kromě Janova v každém z evangelií a pokaždé v trochu jiné podobě. Míra zázračnosti je největší u Matouše, zde fíkovník usychá bezprostředně po Ježíšově prokletí, u Marka až druhý den, když jdou učedníci s Ježíšem opět okolo. Marek navíc přidává i konstatování, že strom nenesl ovoce, proto, že nebyl čas fíků. Tím ještě víc umocňuje paradox Ježíšova konání. U Lukáše se převádí podání do řeči podobenství a je zdůrazněn aspekt milosti. Třikrát různě podaná událost má tak charakter nikoliv popisný, ale zvěstný. Dost možná se na pozadí ukrývá nějaká skutečná událost, při které Ježíš a jeho učedníci přišli do kontaktu

s fíkovým stromem, tu však neodhalíme. Není ve své historické podobě ani z jednoho podání odvoditelná, vzhledem k místům, kde se Pán Ježíš pohyboval, je však vysoce pravděpodobná. To, co však v tomto případě v evangeliu čteme není historický popis, záznam události tak, jak se stala, ale poselství, které má posloužit naší víře. Proto jsou vedle bouřící se environmentalisté i pochybující skeptici, když argumentují, že příběh, tak jak je zapsán, nemůže nést pozitivní sdělení. Nahlíželi ho totiž jenom v rovině prvního plánu jako popis události. Evangelista nás však nechce v první řadě uvést do historie, ale do víry, do víry v Božího syna. Proto je Ježíš popisován s autoritou, před kterou kapitulují i přírodní jevy – tiší bouři, kráčí po vodě, způsobí, aby uschnul fíkovník. Ježíš vítězí nad démonskými silami zla. Fíkovník je odkazem na příběh z ráje, kde se Adam s Evou oděli do fíkových listů, aby zahnali svůj stud. Ten je však důsledkem jejich jednání proti Bohu. Adam s Evou se stydí ne že jsou nazí, ale proto, že jednali v rozporu s tím, co chtěl Bůh. Symbolem takového jednání je fíkový list, do kterého se odívají. Nejspíš od tehdy měl fíkovník v duchovním náhledu nevalnou pověst jako strom, který symbolizoval démonské síly. Když usychá Ježíšovým slovem, demonstruje evangelista velikost v Ježíši jednajícím autority, před kterou i démoni kapitulují, ztrácejí svou moc. Jinak řečeno, evangelista sděluje, že v Ježíši se znovu na zem vrací Boží autorita, která mění zaběhnuté pořádky. Strhává fíkové listy zakrývající naši nuzotu a znovu nás navrácí k původnímu Božímu určení

a ztracenému lidství. A pokračováním této zvěsti je i následná Ježíšova výpověď o velikosti a moci víry. Víra je kontaktem s mnohem silnější mocí, než jakákoliv jiná, se kterou máme zkušenost. Moc, před kterou všechno ostatní, celý stvořený svět v posledku musí kapitulovat. To, že se tak prozatím v naší malé víře neděje, není důkazem toho, že tato Nejvyšší moc neexistuje. Je to jenom naše dosud malá víra, schopna malých věcí. Slova „a věřiteli, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit,“ není popis aktuálního stavu, ale budoucnostní výhled, k němuž máme svou víru upínat a zacílit i ve svých konkrétních, jednotlivých modlitbách za cokoliv. To, že teď nedostáváme, nebo dostáváme v našem úzkém pohledu málo, neznamena, že jednou nedostaneme všechno, co můžeme mít. Evangelista nehlasá smysl a význam modlitby jako modlitebního automatu, ze kterého vypadne splněné každé naše přání, ale zvěstuje víru, která hory přenáší. Nese člověka ve chvílích dobrých i zlých a směřuje nás k tomu, který je nejvyšší a ničím a nikým neomezenou autoritou: „Já jsem Hospodin a jiného už není.“

Amen

*Kázání o XXIX. neděli v mezidobí
18.10.2014 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA LISTOPAD

2. 11.	neděle	10 hod.	Vzpomínková bohoslužba za všechny v Pánu zesnulé	slouží D. Frýdl
2. 11.	neděle	17 hod.	Koncert duchovní hudby	kostel
9. 11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
16. 11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
21. 11.	pátek	19 hod.	Sny se plní - komponovaný večer o Bhútánu	Divadlo MANA
23. 11.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
28. 11.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sakristie
30. 11.	I. adventní neděle	10 hod.	bohoslužba s udělením svátosti křtu	slouží D. Frýdl
30. 11.	neděle	16 hod.	Pěvecký koncert Urban Ladies (ženský vokální sbor)	kostel

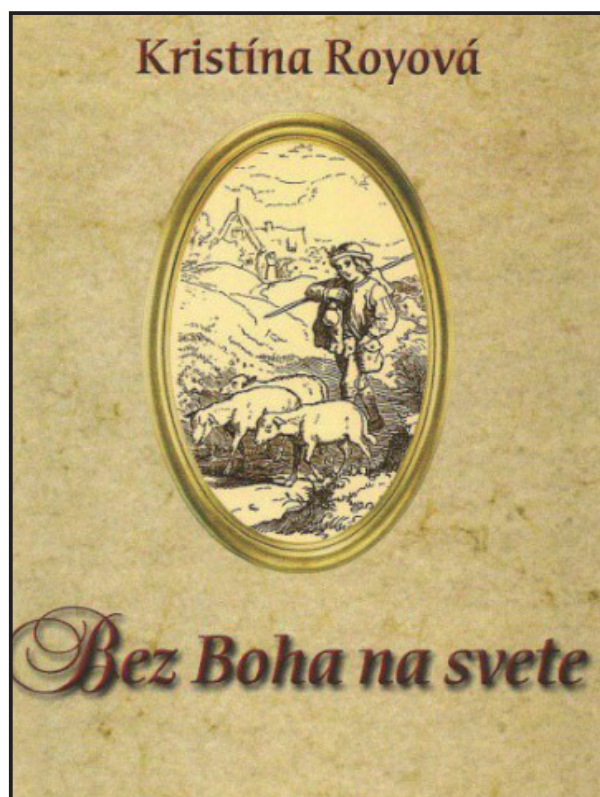
KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
 tel.: 271724317 (Farní kancelář)
 271726461 byt faráře
 731100059 mobil faráře

Centrum MANA
 nízkoprahové centrum aktivit
 produkce: Jana Valachová
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
produkce@vrsovickedivadlo.cz
 Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

ZNÁTE JE?

MÁRIA ROYOVÁ (1859-1924), KRISTÍNA ROYOVÁ (1860-1936)

Sestry Royovy vyrůstaly na Staré Turé u Nového Města nad Váhom, kde jejich otec August Roy působil jako luterský farář. Zůstaly nerozlučnou dvojicí, i když v rodině přibyly další děti. Pro nápadnou podobnost byly občas pokládány za dvojčata. U starší sestry se už v dětství projevilo veliké kompoziční hudební nadání, mladší tíhla spíše ke psaní. Ve volných chvílích se děvčátka bavila vyprávěním rozmanitých zkazek, což upomíná na jiné, rovněž farářské dcerky, anglické sestry Brontëovy. Škoda, že se sestrám Royovým dostalo poměrně malého vzdělání.

Až po otcově smrti se u obou sester projevila touha osvědčit křesťanskou víru také prakticky. Ale jak? Při jejich hledání na ně silně zapůsobil časopis „Betanie“, vydávaný kazatelem

Svobodné církve reformované v Písku Kostomlatským. (V jeho rodině našla později duchovní pomoc také již připomenutá Marie Rafajová.) Po setkání s londýnským kazatelem Baedekerem v Praze začalo v životě obou sester nové období života, vyznačující se usilovnou činností.

Nejprve začínají sestry Royovy pracovat s dětmi: Seznamují je s biblí, učí je evangelizačním písním, pořádají pro ně vánoční nadílku - což nám dnes připadá běžné, ale tehdy to běžné nebylo. Později zřizují útulek „Chalútku“ - pro děti podomních obchodníků a trhovců, aby nemusely žít odkázány samy na sebe, a také se ujímají sirotek. Časem zakládají starobinec „Domov bielych hláv“ a diakonii pro církevní pracovníce. Začínají též vydávat vlastní časopis „Večernica“, jež povznesla na mimořádnou úroveň zejména zmíněná Marie Rafajová, jejich sekretářka a pokračovatelka. (Vedla dům odpočinku až do jeho převzetí komunistickým státem.) Na Staré Turé vzniká přičiněním sester Royových i spolek na podporu turanské práce „Vieroslava“ a další spolek „Zora“ pro evangelizační a misijní činnost. Živá je také odbočka abstinenčního hnutí „Modrý kríž“. Rozrůstající se práci podporují i přátelé z Německa a Švýcarska. Mezi místní pomocnice patří další dvě sestry Royovy: Ludmila se provdala za otcova nástupce na Turé a Boženka si vzala učitele J. Chorváta, vydavatele časopisu „Svetlo“. Alespoň zmínku si zasluhují laičtí kazatelé a kolportéři křesťanského tisku bratři Roháčkové.

Mária Royová složila pro turanské společenství mnoho zpěvných chorálů a písní, přebásnila však také řadu cizích děl a některé opatřila nápěvy. S Kristínou se pak přičinila o vydání zpěvníku „Piesne Sionské“. Kristína je autorkou asi 40 větších a menších spisků. Její kniha „Bez Boha na svete“ byla přeložena do 14 jazyků, čímž se Kristína stala nejpřekládanější slovenskou spisovatelkou. Poutavá je i její vzpomínková knížka „Za svetlom a so svetlom“. Psala také pohádky pro děti. Ve všech větších naučných slovnících jsou připomínány křesťanská zakladatelka moderního vězeňství Elisabeth Fryová a rovněž hluboce věřící průkopnice ošetrovatelské péče Florence Nightingalová, ale sestry Royovy připomíná pouze skromná pamětní deska na stěně fary vedle klasicistního turanského kostela.

Daniel Henych

SÍLA LIDSKOSTI

Komponovaný večer v měsíci říjnu byl věnován siru Nicholasi Wintonovi a jeho záchranné „misi“ 669 židovských dětí, které se mu podařilo v předvečer II. světové války převést z okupovaného Československa do Anglie. Jeden ze zachráněných, Tomáš Graumann, poutavě vyprávěl příběh, ve kterém dostal šanci k novému životu. V pozdějším věku uvěřil v Ježíše Krista, přijal křesťanskou víru a stal se misionářem.

Ef 4, 11-13

Kdyby jeden mladý bankovní úředník se zálibou v lyžování v zimě roku 1938 změnil své původní rozhodnutí užít si vánoční dovolenou na švýcarském ledovci, volili bychom dnes večer jiný program a nejspíš bychom neseděli zde. S největší pravděpodobností bychom většina z nás seděli někde jinde, na jiných programech, možná bychom byli se svými rodinami, věnovali se svým záležitostem. Kdo by však s ještě větší pravděpodobností hraničící až s jistotou neseděl ani tady ani jinde – to by byl, respektive nebyl Tomáš Graumann, jeden z šesti set šedesáti devíti dětí zachráněných Nicholasem Wintonem v samotný předvečer II. světové války. Tomáš Graumann by nebyl, stejně jako těch šest set šedesát osm další plus exponenciální řadou narůstající počet jejich dětí a dětí jejich dětí, takže těch zachráněných se dnes už počítá nikoliv na stovky, ale na desetitisíce. Žádný z nich by nebyl, nemohl by si zajít dnes večer do divadla, ani zůstat doma, ani se věnovat rodině, svým blízkým nebo sám sobě – protože by nebyl. Hranice mezi bytím a nebytím je někdy tak tenká a nezřetelná, jako rozhodnutí jestli odjet na vánoce lyžovat, užít si trochu volného času a odpočinout si, či se na výzvu svého kamaráda naopak zapojit do dobrovolnického programu na pomoc uprchlíkům v hlavním městě tehdy už okleštěného Československa. Nevím nic o podrobnostech tehdejšího Wintonova rozhodování čemu dát přednost, jestli odpočinku ve Švýcarských Alpách před poměrně vyčerpávající administrativou a organizací mezinárodního transferu stovek dětí do Anglie, co však jisté je je fakt, že kdyby tehdy lyžování zvítězilo, Winton by sice utužil svou fyzičku, určitě by se však minul s jedinečnou příležitostí naplnit mimořádným způsobem svoje lidství a prokázat onu proklamovanou „sílu lidskosti.“

Lyžař by se ze Švýcar vrátil domů, zpátky ke svým povinnostem za bankovní přepážkou, a dost možná by se nenašel stejně schopný organizátor, díky kterému šest set šedesát devět lidí a jejich potomků dostalo v loterii života možnost alespoň jednou nazout na nohy lyžařské boty a postavit se na svah plus tisíce a tisíce dalších eventualit, jak naložit s časem, který jsme každý z nás obdrželi jako nezaslouženou milost. Známy je výrok o tom, že už se nikdy nedozvíme, kolik v infernu vyhlazovacích táborů II. světové války, přišlo lidstvo o nových Mozartů, Einsteinů, Flemingů a všech dalších, kteří mohli svět a na něm usídlené človecenstvo posunout o dobrý kus cesty dopředu, kdyby jim šance na život byla tenkrát ponechána. Nicholas Winton takovou bilanci, byť omezenou, dělat může. Jím zachráněné děti se k němu rádi přiznávají. Mináčův film Nickyho rodina je toho výmluvným příkladem, kdy na osudech konkrétních lidí a jejich potomků teprve dohlédáme dosah toho, pro co se Winton v zimě 1938 rozhodl a čemu dal přednost. Příznačné také je, že Winton sám o sobě nikdy nesmyšlel v kategoriích superhrdiny a zachránce židovských dětí. Na začátku bylo docela banální rozhodnutí mezi dovolenou ve Švýcarsku a dovolenou v Praze. Zvolil Prahu, svého rozhodnutí se držel jak nejlíc uměl, zůstal u toho a udělal, co bylo v jeho silách. Když po letech vzpomínal, co bylo v té době pro něho nejtěžší, řekl, že unést zprávu o tom, poslední transport z Prahy vypravený 1. září 1939 už ke svému cíli nedejel. A potom následovalo padesát let mlčení, kdy opět byl tím obyčejným bankovním úředníkem, žádným hrdinou se šlechtickým titulem či kandidátem Nobelovy ceny, ale docela obyčejným člověkem, který dokázal v sobě naplnit svoje lidství tak, že se stal druhému člověku jeho bližním. V příběhu Nicholase Wintona je někdy upozadována v něm přítomná duchovní linka. Winton sám po rodičích žid byl nejspíš jenom rodiči formálně pokřtěným katolíkem. Co však už formalitou není je skutečnost, že řada zahraničních pomáhajících organizací na pomoc židovským dětem vycházela z prostředí křesťanské spirituality. V konkrétním případě Britského výboru pro uprchlíky z Československa, do jehož práce se Winton zapojil, to bylo pietistické prostředí víry britských kvakerů, kteří iniciovali vznik podobných organizací. Wintonem prokázaná „síla lidskosti“ je mimořádná právě svou neokázalostí. Jako obyčejný člověk postavený do neobyčejné situace se dokáže správně rozhodnout ve prospěch druhých. Svůj um a invenci zacílí ne k vlastnímu zisku a osobnostnímu rozvoji, ale proto, aby pomohl tam, kde to je možné. Vlastně banální situace s mimořádným dosahem, ale na začátku většiny životních tragédií je, že ve svém vlastním lidství se ani v takových banalitách neumíme správně rozhodovat, respektive nemáme sílu k správnému rozhodnutí. Podobně, jako by Winton upřednostnil lyžování v Alpách před prací ve Výboru pro uprchlíky. Wintonovo hrdinství je hrdinstvím všedního dne, vychází z aktuálních potřeb, z jeho ochoty a připravenosti být nablízku a pomoci.

Když Bible hovoří na téma kvality lidství, jsou to většinou vyjádření kritická. Lidství samo o sobě je chatrné, slabé, opouštějící, zas a znovu selhávající. Jeho mimořádná kvalita se nedostavuje z ničeho nic, sama o sobě, je výslednicí procesu zrání. Nový zákon ji spojuje výhradně s židem Ježíšem, který je těm, kdo v něho věří Kristem. Až v něm poznáváme, co to znamená být člověkem, v něm nacházíme a narovnááme svoje ztracené lidství, které je podle apoštola Pavla měřeno mírou Kristovy plnosti. V každém skutku milosrdenství, v každé pomoci druhým se v nás Kristus rodí, stáváme se víc člověkem,

nežli předtím, když jsme pomoci schopni nebyli. To je ostatně i závěrečné vyústění Ježíšova podobenství O milosrdném Samařanu: neptej se kdo je tvůj bližní, říká Ježíš. Jdi a jednej také tak! Tedy, ptej se, komu ty se můžeš stát bližním. Protože Nicholas Winton byl schopen na tuto otázku správně odpovědět svým životním postojem, je skutečným hrdinou v našem světě. Je samaritánem, je kristovcem, je bližním. Je mi ctí, že mohu mezi námi přivítat jednoho z jeho zachráněných, pana Tomáše Graumanna!

David Frýdl

ZA BRATREM VLADIMÍREM MARKEM

17. října jsme se v Husově sboru rozloučili s bratrem Vladimírem Markem. Vedle své práce překladatele byl také dlouholetým korektorem Vršovického Hlasatele. Budeme na něho vzpomínat spolu s jeho rodinou s láskou a vděčností. Výrazem našich díky budiž i promluva bratra faráře Davida Frýdla, která zazněla na posledním rozloučení.

Zj 20, 11-12

Zj 21, 1-6

Na pohřbech se má vzpomínat na to dobré, co v nás ten, se kterým se loučíme, zanechal, připomenout si chvíle, kdy nám díky němu bylo v jeho blízkosti dobře, čím nás potěšil, obohatil, co nám předal proto, aby náš život byl kvalitnější. Každý, ať si ve chvíli vzpomínání dosadí tu svou vlastní a neopakovatelnou zkušenost, kterou jsme s ním učinili a budme vděční, že jsme ho mohli poznat, doprovázet, sdílet se i inspirovat. Z mých vzpomínek na Vladimíra mi nejvíc utkvěl v paměti jeho smysl pro humor, moudrý nadhled, ve kterém dovedl často výstižně, vtipně a někdy i s jistou dávkou ironie glosovati nastalé situace. Vzpomínám, jak před lety na Kurzech Alfa, které jsme tehdy jako církve pořádali, trefně podotkl: „No, v mém případě, Davide, už bych měl spíš navštěvovat Kurzy Omega...“ A Pán Bůh mu pak ještě před bodem Omega, ke kterému teď skutečně dospěl, přidal ještě plných deset, a věřím že i krásných a požehnaných let, třebaže v poslední době už naplněných nejednou bolestí a časným trápením. Z těch kurzů úvodu do křesťanství, které v jeho případě nakonec vyústily v rozhodnutí napravit to, co zameškali jeho rodiče v jeho dětství a mládí, a sice, nechat se pokřtít, což podstoupil ve svých třiasedmdesáti, jsme si mnozí zapamatovali také jeho upřímné vyznání o tom, jak už se na sklonku svého života opravdu těší do nebe. Vím tedy z osobní zkušenosti s ním, že se tím posledním písmenem řecké abecedy – velký O, skutečně ve svém duchu zabýval a svoji mysl k němu upínal, ale činil tak humorně a s nadhledem. Dokud mohl, pravidelně chodil na biblické hodiny, pokaždé vybaven když ne anglickým, tak alespoň italským překladem Písma, kde si potom všímal jazykových odlišností a jako lingvista upozorňoval na souvislosti, které člověk neznalý tolika jazyků jako on, nechával bez povšimnutí. Vybavuje se mi jeho upřímný údiv nad tím, když jsme v rámci rozboru jakéhosi biblického textu, došli k závěru, že Bůh, o kterém hovoří Bible, je zcela jiný a odlišný od všech našich představ a pokusů uchopit ho, snah definovat či vyjádřit tajemství Boží podstaty. Kdykoliv na toto téma dnes narazím, pokaždé se mi vybaví tehdejší Vladimírovo překva-

pení z toho, jak je Bůh jiný. A to jsem Vladimírovo překvapení vnímal v dané časnosti na biblické hodině. Oč větší musí být jeho aktuální překvapení teď, kdy už na rozdíl od nás, patří do Boží tváře ne už jakoby v zrcadle, jako v hádance, ale tváří v tvář, kdy se stal součástí toho, který je počátek i konec, Alfa i Omega. Rád bych s ním prožil biblickou hodinu za bodem Omega, kde by naše role byly obrácené – já bych byl tím, který se nechá poučit, je překvapený a udivený, jak je Bůh ve své lásce, velikosti a velebnosti úplně jiný, než si dokážeme představit ve své nejbujnější fantazii. Určitě by mi o tom dokázal velice moudře a zasvěceně vyprávět, mnohem lépe, nežli před lety já jemu. Dalším silným duchovním zážitkem, o který se se mnou podělil, bylo jeho prožívání vrcholné části Liturgie, kdy v okamžiku Zpřítomnění Ježíšovy poslední večeře, při slovech Kristus vprostřed nás – s námi je a povždy bude, se často neubrání slzám dojetí, ve kterém cítil uzdravující a posilující Kristův dotyk.

Tady v těchto místech se začínal jeho důvěrný dialog s Bohem, tady přijal svátost křtu, tady přijímal Kristovo tělo a krev, s nadějí se odevzdával do Boží milosti. To všechno a mnohem víc mi Vladimír zanechal. Byl mým trpělivým korektorem a z hlediska gramatického s jeho odchodem rapidně klesne jazyková úroveň Vršovického Hlasatele, jehož zářijové číslo ještě jako poslední prošlo jeho úpravou. Pokaždé říká: „Jenom pár čárek, Davide...“. Psaní čárek jsem se totiž v hodinách češtiny nikdy nenaučil a vážně jsem přemýšlel o tom, že bych si tento gramatický jev nechal od Vladimíra vysvětlit, ale nikdy jsem k tomu nenašel čas a raději se spolehnul na to, že on čárky na příslušná místa vepíše za mě. Alespoň došlo na vztažná zájmena, o kterých mě také poučil a ve kterých díky němu až na výjimky nechybují. Napadá mě, že ta řada charakteristik, kým Vladimír byl pro svoji rodinu: milovaným manželem, tatínkem, dědečkem, by šla rozšířit dál do rodiny církve, do oblasti jeho profesního života, přátel. Pro mě byl na prvním místě bratrem v Kristu, vynikajícím překladatelem, perfektním korektorem a především „dobrým člověkem“ v tom smyslu, že si velice dobře uvědomoval, že zdroj pravého dobra nemůže nikdy člověk objevit sám v sobě, ale že je nám z Boží milosti přidán, pokud se ve víře a v lásce otevřeme tomu, který jediný je bez hříchu a bez viny – Ježíši Kristu.

Vladimír měl rád knihy, ve svém bytě vlastníma rukama takovou knihovnu vybudoval a nejedním svazkem, který překládal, do ní i přispěl. S Kristem teď listuje v knize, která nese jeho jméno, co den, to jedna stránka. Věřím, že po přečtení ve světle Boží lásky, se Vladimírův poměrně dlouhý tři a osmdesát let rozsáhlý životní fascikl, stane součástí jediné knihy života, do které bude i on zapsán. Snad se v tom počtení na věčnosti jednou opět setkáme – v novém, a ještě lepším vydání. Loučím se s tebou, Vladimíre, slovy z epitafu Benjamina Franklina, amerického knihtiskaře, který se shodou okolností tak trochu zamíchal i do politiky. Na hrobě má nápis, ve kterém si dosadíme za jeho jméno jméno Vladimíra Marka:

„Zde leží knihtiskař Benjamin Franklin (překladatel Vladimír Marek) jako obálka staré knihy, jejíž obsah byl vytržen a jejíž nápis a zlacení jsou otřeny. Dílo samo se však neztratí, ale – jak zesnulý věří – vyjde v novém a krásnějším vydání, přehlédnuté a opravené Autorem.“

David Frýdl

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 24. 10. 2014

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písní č. 136 a 88 ze zpěvníku a modlitbami členů RS.

Bratr farář přednesl zprávu o hospodaření ke dni 24. 10. 2014 a seznámil RS se stavem hotovosti na pokladně a bankovním účtu. Dále i s plněním závazků. Náboženská obec řádně splácí všechny své závazky vůči dalším osobám.

Do konce roku zbývá doplatit příspěvek 100.000 Kč do diecézních fondů za r. 2014, z větších plateb se bude hradit faktura za plyn a menší položky, které budou pokryty z příjmů Husova sboru.

RS rozhodla o pravidelné inventarizaci majetku Husova sboru, a to v průběhu listopadu. Inventarizaci budou provádět členové inventarizační komise vždy doplněné o bratra faráře. Členové komise budou z řad RS, případně dalších dobrovolníků z náboženské obce.

Nájemník bytu č. 1, který podal výpověď k 15. říjnu, byt předal v odpovídajícím stavu a doplatil všechny poplatky. Kauce za nájem byla nájemci vrácena v plné výši. Byt 4+1 bude nabídnut zájemcům za stejných platových podmínek jako doposud.

Dne 20. 10. 2014 v 9.30 hod se mělo konat soudní stání stran žaloby paní J.S. na výpověď z nájmu. Soudní jednání bylo odročeno na žádost žalobkyně ze zdravotních důvodů. Nový termín projednávání bude sdělen a proběhne nejspíš do konce roku 2014.

RS projednávala otevírací dobu v čase Dušiček a zajištění farní služby v tomto čase. Bohoslužba za zemřelé proběhne v neděli 2. listopadu v 10.00. Odpoledne od 17.00 se bude konat koncert duchovní hudby v Husově sboru.

RS schválila pořízení služebního automobilu pro potřeby Husova sboru a Divadla Mana. Koupě se realizuje v příštím roce na základě nového rozpočtu. Financování proběhne formou tříletého finančního leasingu. Výběrem vozu, který bude sloužit zároveň jako dodávka, pověřuje RS bratra faráře.

Ze závěrů rady starších vybral Oldřich Nováček.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.